

Aina siellä, missä
jokin yhteisö elää
sovituksen käyteaineena
tässä suuressa yhteisössä,
kirkossa, muuttuu mahdoton
mahdolliseksi.

1 / 2012

Sinapinsiemen

Sinapinsiemen ry

Hallituksen puheenjohtaja

Leena Kairavuo

Koulukatu 14 A 28

20100 TURKU

Puh. 050-565 0493

Sähköp. leena.kairavuo@evl.fi

Sihtööri

Timo Ruotsalainen

Jäkäläntie 8 C 15

00940 HELSINKI

Puh. 050-571 3223

Sähköp. sihteeri@sinapinsiemen.fi

Rahastonhoitaja

Terttu Lapinleimu

Sähköp. kassa@sinapinsiemen.fi

Kirjakauppavastaava

Riitta Heino

Ukinranta

Ruutanantie 10, 36200 KANGASALA

Puh. 045-266 0570 (varmimmin ti-pe klo 10-11)

Sähköp. ukinranta@sinapinsiemen.fi

Blogi: ukinranta.wordpress.com

Verkkosivu: www.sinapinsiemen.fi

Tilit

Sinapinsiemen ja Ukinranta: 800017-843759

viitenumero tukijoille 408, jäsenille 95442

Kirjakauppa: Sampo 800016-891015

Intian kummilapset: Nordea 218518-133440

Tässä numerossa

Pääkirjoitus: Lähdemme liikkeelle kaipauksesta	4
Raamattu ja rukous matkasauvoina	5
Kuunteleminen, kuunteleminen, kuunteleminen	7
Kokemuksia ignatiaanisista retriiteistä	9
Ei guruksi vaan kumppaniksi!	11
Mietiskeltäväksi	13
Hengellisestä ohjauksesta matkailukeskuksessa	14
Miten löytää hengellistä ohjausta?	16
Sinapinsiemen ry:n kevätseminaari ja vuosikokous	19
Sinapinsiemenen kustantamia kirjoja	20
Cedric Prakash Suomeen pääsiäisen jälkeen	21
Taizé Helsinki 2012 -tapahtumaa valmistellaan jo kuumeisesti	22
Ukinrannan kuulumisia	24
Ukinrannan retriitti- ja toimintakalenteri 2012	25
Sinapinsiemen ry.	26

Kannen kuva: Marian kappeli, Levi

Lähdemme liikkeelle kaipauksesta

Olen tullut kotiin! Näin koin yöpyesäni Ukinrannassa viime maanantaina ensimmäistä kertaa. Olimme pitäneet hallituksen kokouksen päättäen sen iltarukoushetken kappelissa. Yhteensattumien- tai johdatuksen- vuoksi jouduin jäämään yöksi Ukinrantaan. Jo iltapäivällä tullessani taloon koin laskeutuvani suureen rauhaan- kirjaimellisestikin tieltä alas pihaan. Talon levollisuus ja ”huipaileva” olotila otti heti valtaansa. Vaikka meillä oli tärkeä kokous, salliva ilmapiiri vapautti. Minut otettiin heti ”sisälle” sinapinsiementen perheeseen!

Nyt olen siis tässä, aloittamassa uutta vaihetta elämässäni. Helmikuun alussa jäin osa-aikaeläkkeelle, olen onnellinen mumma pienille kaksostytöille ja kaikki lapseni asuvat nykyään Tampereella seudulla.

Miten olenkaan tähän tullut? Olen ollut hengessä mukana siitä asti, kun Anna-Maija Raittila alkoi lähettää Taizé-kiertokirjeitään 1970-luvulla. Omenapuukylän vaiheita seurasin ja Morbackassa vierailin useita kertoja vuosien varrella. 1990-luvun lopulla kävin Anna-Maijan ja Paavo Rissasen vetämän retriitinhajaakoulutuksen. Kaiken huipuksi sain olla mukana Anna-Maijan johtamalla Taizé-matkalla v.1997. Siellä tapasimme henkilökohtaisesti myös veli Rogerin. Toisen kerran kävin yksin Taizésä v. 2000. Tampereen Tuomasmessussa, joka on minun ehdoton ”kotimessuni” olen ollut mukana vaihtelevasti alusta asti. Taizé-laulut ovat minun sydämeni rukousta – kaikupohja on löytynyt!

Viime vuosina mielessäni alkoi kypsyä vahvempi osallistuminen sinapinsiementen toimintaan, kun tukikohta muutti Ukinrantaan, ikään kuin lähemmäksi minua! Ja tässä sitä nyt ollaan, kuin kotona!

Minulle sinapinsiementen teologia on ruohonjuuritason jakamista ja huolenpitoa autuaaksijulistusten ihanassa hengessä. Se on juuri sitä, mitä myös minä kaipaan. Anna-Maijan suomentama virsi 415 päättyy lempeään keskeneräisyyteen ja yhteiseen matkantekoon, liikkeelle lähtöön aina uudestaan...

Hengellinen ohjaus ja matkakumppanuus on tämän lehden teema. Kuinka hyvin se sopiikaan juuri meille, keskeneräisille kulkijoille. Joskus kulkijoita tulee Ukinrantaankin ovista ja ikkunoista – he kaikki ovat lähteneet liikkeelle kaipauksesta. Kun he tulevat, kun me tulemme, vieraanvaraisuus yllättää meidät. Sitä minäkin, yksi yllätetty, haluan olla jakamassa kanssanne niin kauan kuin Herra suo!

Tänään olen ihmetellyt talviauringon ihmeellistä kirkkautta täällä Rengon pappilan pihapiirissä, missä valtaiset koivut ovat kuin hopealla kuorrutettuja. Täälläkin on ovet auki aina kun olen kotona ja kesällä on hiljaisuuden rukouspolku kaikkien matkakumppaneiden käytössä! Täälläkin on yksi tulisija!

Kirjoittaja on Hämeenlinna-Vanajan seurakunnan pappi ja Sinapinsiementen hallituksen jäsen.

Raamattu ja rukous matkasauvoina

J o lapsesta lähtien Raamattu ja rukous ovat kuuluneet elämääni. Molemmista on kokemuksia ja erilaisia vaiheita. Eikö se sitten riitä? Ei. Tuli vaihe, jolloin kaikki pysähtyi. Tuntui, ettei rukous sujunut eikä Raamatun lukeminen maittanut. Alkoi etsintä. En voinut jäädä vain olemaan. Luin hädissäni Ignatiuksen Hengellisiä harjoituksia -kirjan. Se ei auttanut. Se tuntui mahdottomalta tajuta. Myöhemmin opin, ettei sitä pitäisi näin lukeakaan, vaan että sen käyttämiseen tarvittaisiin ohjaaja. Olin hakenut hengellistä ohjaajaakin, mutta yksi kieltäytyi, toinen ei oikein ollut selvillä siitä, mitä hain. Olihan meillä toki hyviä yhteisiä tapaamisia. Mutta emme löytäneet selkeää tavoitetta.

Sitten kohtasin henkilön, joka kertoi omista kokemuksistaan ignatiansisessa hengellisessä ohjauksessa. Silloin tapahtui jotain. Sain häneltä opastusta, tosin vain kirjallisena, mutta siitä alkoi oma tieni. Löysin lopulta myös ohjaajan, joka hengellisenä ohjaajana taitavasti johdatteli minut hengellisiin harjoituksiin. Ne avasivat minulle Raamatun, jonka pohjalta rukoukset nousivat.

Kirjoitan tämän kuvauksen omien kokemusten pohjalta. Se on tarkoituksellinen valinta, sillä mitään yleisiä tavoitteita tai kuvausta ei voi antaa; toimintaperiaatteita tosin, mutta jokainen yksilö on oman elämänsä kanssa ainutlaatuinen ja Jumalan työ hänen kohdallaan samoin.

Suhde Raamattuun on ohjauksessa ensimmäinen asia. Millainen kirja se on lukijalle? Lukutavat vaihtelevat suuresti. Raamatun sana vaikuttaa monin tavoin. Yksi tapa ei sulje pois toista, vaan täydentää ihmisen kokemuksia Raamatun äärellä.

Olen lukenut läpi elämän murrosikäisestä alkaen Raamattua. Olen iloinnut teologisessa tiedekunnassa saamastani tiedosta. Sitä on täydentynyt aina viime päiviin asti. Lukiessani olen nuorena koettanut väentää rautalangasta selityksiä, kun sana on ollut mahdotonta sovittaa omaan elämään tai kun sen kertomus on tuntunut aivan käsittämättömältä Raamatun kertomukseksi, erityisesti Vanhassa testamentissa. Olen koettanut jonkin ohjeen mukaan opetella joitakin raamatunlauseita, jotta niitä voisi käyttää toisen ihmisen kohtaamisessa sopivana ratkaisuna. Olen löytänyt kertomusten merkityksen, narratiivisuuden, eräänä avaimena kertomusten ymmärtämiseen. Historiallisuus on ollut tärkeä lähestymistapa. Joskus ovat elämänohjeet muodostuneet tärkeiksi.

Mitä sitten ignatiansisissa harjoituksissa tapahtui? Sana alkoi puhua minulle tavalla, jota en ollut aiemmin kokenut. Kyselin ja kysyn edelleen, mikä pysähdyttää minut juuri tällä kohdalla tässä hetkessä. Se ei ole Raamatun kohdan lukemista, vaan kuuntelemista. Siksi kirjoitettu sana pitää joskus lukea ääneen tai puoliääneen, jotta kuulisin sen korvillani. Useamman kerran lukemi-

nen pysähdyttää jonkin sanan, yhden sanan kohdalle, josta voi avautua mietiskelen, siis rukoillen, kokonaan uudenlainen näkökulma.

Siis rukoillen. Rukous ei olekaan vain minun sanojani Jumalalle, vaan hänen puhetaan minulle tässä sanassa. Minun on mallettava kuunnella. Kokemukseni on monen tutun Raamatun sanan äärellä, että yhtäkkiä tajuan, etten ole koskaan lukenut tätä aiemmin tällaisena. Se on kuin uusi, sen sanat puhuvat minulle elämästäni tai Jumalasta, Kristuksesta, tässä ja nyt. Mutta joskus se on puhetta menneisyydestäni, asiasta, joka on ollut unohduksissa, mutta selvittämättä. Se on kohdattava. Raamatun äärellä tarvitsee olla rehellinen ja rohkea. Sitähän rukouskin on. Jumalan kanssa vuorovaikutuksessa ei tarvitse näytellä, ei esittää selityksiä tai perusteluja. Se on turvallista vuorovaikutusta. Se on vapauttavaa tai lohduttavaa kohtaamista sekä itseni että Jumalan kanssa. Siinä saa elää anteeksiantamuksen uudella tavalla.

Mitä on hengellinen ohjaus tällaisessa tapahtumassa? Kuka on hengellinen ohjaaja? Minulle hengellinen ohjaaja on se henkilö, johon luotan ja joka suostuu kulkemaan kanssani jonkin matkan hengellisessä elämässäni. Olen itse hengellinen ohjaaja, kun joku pyytää minua siihen tehtävään ja osoittaa tällaisen luottamuksen. Odotan hengelliseltä ohjaajalta, että hänellä on elämäkokemusta, hengellistä kokemusta ja joka on avoin kysymyksilleni ilman ennakkoehtoja. Ohjauksessa on pyhiinvaeltaja, siis hän, joka pyytää ohjausta, tärkeämpi kuin ohjaaja. Pyhiinvaeltaja on Ignatiuksen käyttämä termi, ohjaaja on

matkakumppani. On siis kysymys yhteisestä matkasta, jossa kuljetaan pyhiinvaeltajan rinnalla, häntä kuunnellen, hänelle tilaa antaen ja hänen tilanteessaan kuunnellen Pyhän Hengen työtä.

Pyhiinvaeltaja opastetaan Raamatun äärelle. Hänelle annetaan Raamatun kohta tai kohdat, joita käytetään rukoustuokioiden aikana. Retriiteissä rukousajat ovat tunnin mittaisia, arkipäivänä kotona 20–30 minuuttia. Rukoushetkeä varten annetaan ohjeet, miten niiden aikana toimitaan. Jokaisen jälkeen kirjataan siinä kohdatut asiat, ajatukset, kysymykset, oivallukset, kokemukset.

Kaksi asiaa oli uutta minulle hengellisissä harjoituksissa. Ensimmäinen oli tunteiden kohtaaminen. Rationaalisessa Raamatun äärellä viipymisessä käytetään ajattelua, järkeilyä, analyysiä, pohdintaa. Hengelliset harjoitukset auttavat kuuntelemaan myös tunteiden sanomaa ja kieltä, joka koskettaa koko ruumista, esim. itkuna. Toinen merkittävä asia on Raamatun kertomusten äärellä mielikuvituksen käyttö. Sen avulla eläydytään kertomukset tilanteeseen käyttäen kaikkia aisteja. Mielikuvituksen käytöllä ei haeta joitain erinomaisia kokemuksia, yksinomaan kertomuksen ”kuvittamista” ja itsensä sijoittamista kertomukseen. Se ei merkitse samastumista johonkin henkilöön – ehkä joskus sitäkin – vaan ryömistä tapahtumaan, tilanteeseen, jotta se alkaisi elää.

Mielikuvitus on monille hengellisen harjoituksen tekijälle vaikeaa. Opin itse, että mielikuvitus on Jumalan lahja, jota saa käyttää hengellisessä elämässäkin. Biblio-

draamaan tutustuneet tuntevat sen hyvinkin. Usein kysymys on siitä, että oivallan, miten tärkeä asia mielikuvitus on ja miten itse asiassa käytämme sitä tietämättämme päivittäin. Harjoitus tekee mestarin tässäkin asiassa. Siinä tarvitaan ehkä ohjaajan apua.

Hengellisen ohjaajan ja pyhiinvaeltajan kohtaamiset tapahtuvat tilanteesta riippuen määräjakson jälkeen. Pyhiinvaeltaja kirjaa muistiin kokemuksensa Raamatun äärellä. Niistä hän kertoo ohjaajalle sen, mikä haluaa ja voi. Hän voi tuoda esille kysymykset, jotka ovat heränneet. Ohjaajan tehtävänä ei ole arvioida niitä, vaan kuunnella ja yhdessä kysellä, mikä on jonkin kokemuksen tarkoitus.

Tarvitaanko hengellistä ohjaajaa? Mielestäni hän on kuin valmentaja, joka seuraa vie-

rellä ja opastaa, kun on tarvis. Miksei sellaiselle olisi tarvetta nykyisin? Useimmat kohtaamani ihmiset ovat sellaisia, jotka ovat vieraantuneet herätyskristillisyyden jatkuvasta ”evankelioinnista” tai huomauttavat myöhemmällä iällä, että pieni sysäys hengellisessä elämässä on tarpeen. Raamatun lukeminen ja rukous tarvitsevat piristystä. Etsijät hakeutuvat kysymyksineen hengelliseen ohjaukseen.

Sisällöllisesti hengellisessä ohjauksessa ei aseteta tavoitteita. Olen löytänyt armollisen ja rakastavan Jumalan uudelleen elämäni.

Kirjoittaja on hiljaisuuden ja hengellisen ohjauksen merkitystä etsivä eläkkeellä oleva teologian tohtori Helsingistä.

RAILI HEIKINHEIMO

Kuunteleminen, kuunteleminen, kuunteleminen

Hengellisen matkakumppanuuden kursseilla, ja epäilemättä muissakin yhteyksissä, tehdään harjoitusta, jossa rukoillaan yhdessä hiljaisuudessa jonkin raamatunlauseen äärellä. Sitten ja kaannutaan kolmen-neljän hengen ryhmiin ja jaetaan kokemusta: Miltä tuntui rukoilla yhdessä ilman sanoja? Millaista läheisyyttä tunsit Jumalaan hiljaisen rukouksen ai-

kana? Mitä hän puhui sinulle? Mitä tahtoit sanoa hänelle? Kukin saa kertoa vuorollaan sen mitä haluaa, kenenkään keskeyttämättä, kyselemättä tai kommentoimatta.

Vaikka harjoituksen nimenomaisena tarkoituksena on, ettei ruveta keskustelemaan, tapahtuma on silti vahvasti vuorovaikutteinen. Aito jakaminen on oman sielun oven raottamista, se on lahjan antamista. Ja kes-

kittynyt kuuntelemien on puolestaan tämän lahjan vastaanottamista.

Se, joka kertoo, saa lahjaksi harvinaisen kuulluksi tulemisen helmen, ja kuuntelija saa lahjaksi aidon kokemuksen jalokiven. Vuorojen vaihtuessa lahjat lisääntyvät moninkertaisesti. Lopulta jokainen tulee antaneeksi jokaiselle matkakumppanilleen lahjan ja saaneeksi jokaiselta itselleen lahjan.

Tämä on häkellyttävä, koskettava kokemus. Ekstrabonuslahjana on vielä syvä kiitollisuuden tunne, ja sekin on vastavuoroinen. Vielä sitäkin enemmän se on yhteistä kiitollisuutta Jumalalle hänen suuresta lahjastaan.

Näin yksinkertaisella, näennäisen pienellä muutoksella voidaan luoda täysin uudenlainen kulttuuri jo ennestäänkin toimineeseen ryhmään. Arvelen, että monessa pitkään toimineessa raamattupiirissä tässä voisi piillä uudistuksen siemen.

Mikä sitten muuttaa niin paljon? Kuunteleminen, kuunteleminen, kuunteleminen!

Ensimmäiseksi kuunnellaan hiljaisessa rukouksessa Jumalaa. Se on kaiken rukouksen tärkein osa, vaikka juuri tätä rukouksen keskeistä tapahtumaa laiminlyödään kaikkein useimmin. Meillä on vuorovaikutuksessa aina niin kiire ilmaista itseämme kilpaa, olipa sitten kyse yhteydestä matkakumppaneihin tai Jumalaan. Kuunteleva ihminen kuitenkin tarkentaa korvaansa, ei niinkään kieltään. Hän kyselee: Mitä Jumala tämän päivän Sanassa puhuu? Mihin kutsuu? Mitä lupaa? Mistä tai kenestä muistuttaa?

Seuraavaksi kuunnellaan hiljaisuudessa omaa sydäntä. Tämäkin vaihe tahtoo jäädä arjen tehokkuuspyörteessä väliin. On liian helppoa rientää suin päin muodostamaan mielipiteitä, toimimaan ja suorittamaan il-

man että pitää luovia hetkiä. Kuunteleva ihminen kuitenkin kysyy: Mitä haluan vastata Jumalan puhutteluun? Mistä häntä kiitän? Mitkä taakat haluan jättää hänelle? Mihin haavoihin pyydän hänen parantavaa kosketustaan? Minkä askelen haluan ottaa?

Ja lopuksi kuunnellaan matkakumppania. Ellei ole varta vasten sovittu sääntöjä, tämäkin unohtuu, kun jo mielessämme sorvaamme itseilmaisun lauseita. Jälleen kuunteleva ihminen on erilainen: Mitä oivalluksia Jumala on matkakumppanilleni antanut? Mitä Jumala kutsuu minua tekemään ja miten toimimaan ja rukoilemaan hänen puolestaan? Minkä hänen aarteistaan voin maksua omaankin elämäni?

Hengellinen matkakumppanuus on siitä, että kuljetaan yhdessä kappaleen matkaa, jaetaan jokin etappi yhdessä. Se tapahtuu yksinkertaisesti. Mitä yksinkertaisemmin, sitä parempi. Ei tavoitella syväanalyysijä eikä ratkaista ongelmia. Syvä kuulluksi tulemisen kokemus antaa voimia matkalle. Vaeltaja ja matkakumppani ovat kumpikin turvassa, sillä he tietävät, että varsinaisena ohjaajana toimii Jumalan Pyhä Henki. Hän onkin se oikea kuuntelija ja kuulija, joka tietää asiamme ja tuntee kaipauksemme. Hän neuvoo tietä ja avaa solmuja – oman aika-aulunsa mukaan. Mitään ei tarvitse saada valmiiksi omin voimin eikä kiirehtien matkan varrella. Riittää, kun kuljetaan uskollisesti tiellä. Joskus kulkemassa on kokonainen ryhmä ihmisiä, joskus kaksi kumppanusta. Olennainen pysyy samana: meitä kuunnellaan ja me opettelemme kuuntelemaan.

Kirjoittaja on eläkkeellä oleva seurakuntapappi, joka toimii edelleen retriitinhajajana ja kouluttajana.

PIRKKO TAVIO

Kokemuksia ignatiaanisista retriiteistä

Kiinnostuin ignatiaanisesta retriitistä ystäväni kertoessa omasta kokemuksestaan. Tartuin siihen mahdollisuutena muuttaa jotain elämässäni – tai tarkemmin sanoen omissa asenteissani ja ajatustavoissani. Kun sitten näin ilmoituksen ignatiaanisesta retriitistä, ilmoitauduin heti ja tiesin kyllä pääpiirteissään, mihin olin sitoutumassa 8 päivän ajaksi. Sitä en tieninyt, kuinka pitkä sisäinen prosessi olisi käynnistymässä. Hyvä, etten myöskään aluksi tullut ajatelleeksi Ignatius Loyolaa – hän ei ole kirkkohistoriasta jäänyt mieleeni mitenkään puoleensa vetävänä persoonana.

Ensimmäinen retriittini oli Heponiemessä kesällä 2005. Retriittipäiväkirjani ensimmäiseksi lauseeksi olen kirjoittanut: ”Tulin löytääkseni yhteyden Jumalaan”.

Jumala-suhteeseeni oli useiden vuosien ajalta kertynyt pahoja tukoksia. Mieheni oli kuollut edellisenä syksynä, ja jo sitä edeltävät vuodet olivat monella tapaa vaikeat. Jumalan ja minun välissä oli paljon pettymyksiä, vihaa, epäluottamusta. Halusin päästä niistä eroon, mutta olin loukkaantunut, koin omakseni sanat ”Raakel itkee lapsiaan, eikä lohdutuksesta huoli”. Halusin jo sovintoa, mutta minun oli vaikea antaa Jumalalle anteeksi kokemaani –

pohjimmitaan sitä, ettei hän ollut ajatusteni mukainen. Tältä taustalta nousi vastaukseni ohjaajani kysymykseen: Miksi ignatiaaninen? ”Nyt ei vähempi riitä”.

Neljä rukoustuntia päivässä ohjaajan antamien Raamatun tekstien kanssa ei voi olla vaikuttamatta. Varsinkin aluksi oli tosin

vaikeaa irrottautua analysoivasta pohdiskelusta, mutta ohjeiden mukaan aloin käydä keskusteluja kertomusten henkilöiden kanssa ja hetimitäin huomasin puhelevani myös Jumalan kanssa omista kokemuksistani ja sen hetken tilanteesta.

Jokapäiväinen puolen tunnin keskustelu ohjaajan kanssa tekstien esiin nostamista tunteista, ajatuksista, mie-

likuvista ja liittymäkohdista omaan elämään motivoi työskentelyä ja antoi mahdollisuuden jakaa kokemaansa. Se toi turvallisuuttakin, kun pelkäsin joutuvani hakoteille tai jumiin tunteideni, ajatusteni ja arvelemieni Jumalan vastausten kanssa. Jotenkin tartuin myös sanaan: ”Heidän siinä puhellessaan Jeesus itse liittyi heidän seuraansa” (Lk.24:15). Meitä oli aina läsnä kolme. Päivittäisen ehtoollisen otin konkreettisenä Jumalan kosketusetäisyydellä pysymisenä, kun koin itseni avuttomaksi sisimpäni kanssa.

Ensimmäinen ignatiaanisen alkoi ”liuottaa” tukoksia. Viimeinen lauseeni sen retriitin päiväkirjassa on: ”Jos haluan pitää kiinni oikeudestani olla loukkaantunut ja vihainen Jumalalle, pidän kiinni pahasta olostani” Aloin pikkuhiljaa päästää irti, suostua sovintoon Jumalan kanssa, joka ei vastannut odotuksiani ja ajatuksiani. Vähitellen alkoi viritä myös uudenlainen rukouselämä: Raamatun kanssa, Jumalan läsnäolossa viipyminen ja omaa elämää ja Jumalaa koskevien löytöjen kirjoittaminen.

Se, että vuoden 2005 jälkeen olen ollut kolme kertaa ignatiaanisisessa kahdeksan päivän retriitissä, kertoo varmaan, että koen sen työskentelytavan omakseni. Koen tarvitseväni välillä rukouselämän intensiivijaksoja ja niihin liittyvää ohjausta. Omis- sa oloissani alan helposti juuttua hedelmätömiin kysymyksiin, vääriin asenteisiin tai liian ahtaisiin näkökulmiin. Kadotan löytämäni, tuskastun itseäni – ennen kaikkea pelkään, etten opi elämään ennen kuin kuolen.

Yllättäen oikeastaan jokaisessa retriitissä on tullut vastaan joku elämäni - menneisyyteen tai nykyisyyteen - liittyvä asia, jonka kanssa on ollut tärkeää ryhtyä hakemaan sovintoa niin, ettei tarvitse riidellä oman elämänsä kanssa tai jäädä uhrin rooliin. Joskus siihen pääseminen on vaatinut vuoden kypsymisajan ja uuden retriitin (johon mennessäni en edes muistanut kyseistä asiaa, eikä uudella ohjaajalla ollut mitään tietoa aiemmin tapahtuneesta). Pala- set vain alkoivat liittyä toisiinsa.

Samalla, kun sovinto elämän kanssa on lisääntynyt, on alkanut tulla tilaa ilolle ja kiitollisuudelle.

Olen huomannut, että termi hengellinen ohjaus voi synnyttää vääriä mielikuvia jonkun ihmisen ohjailtavana olemisesta. Kyse ei ole opettamisesta, vielä vähemmän käännättämisestä mihinkään uskoon tai menetelmään. Itse asiassa en ole missään kokenut niin syvää oman sisäisen prosessi- ni kuuntelua ja kunnioittamista kuin ”ignatiaanisten” ohjaajieni kanssa. Olen kokenut tullee kuulluksi ja nähdyksi kai- ken sen kanssa, mitä elämästäni olen hal- lunnut jakaa. Jo pelkästään tämä on ollut parantavaa.

Varsinainen ohjaaja ja parantaja, näin olen kokenut, on kuitenkin näissä keskusteluis- sa läsnä oleva Kolmiyhäinen Jumala. Me kaksi muuta olemme olleet matkakump- paneita, joista tosin toinen on ollut lähin-nä rinnalla kulkevan kuuntelijan roolissa. Joskus hän on kiinnittänyt huomiota, jo- honkin mitä itse en ole nähnyt, joskus jar- ruttanut ja pitänyt paikallaan, kun olen ol- lut tyytymässä liian nopeisiin tai pinnalli- siin vastauksiin.

Viimeisestä retriitistäni on erityisesti jää- nyt mieleen, kun kärsimättömänä jonkun tehtävän kanssa kysyin, mihin tässä nyt pi- täisi pyrkiä, vastaus oli: ei mihinkään. Ky- se ei ole pyrkimisestä, vaan Jumalan kut- sun kuulemisesta. Siinä taisi tulla hengelli- sen ohjauksen ydin.

*Kirjoittaja on retriitinohjaaja,
eläkkeellä oleva uskonnon ja
psykologian opettaja Naantalista.*

PEPPI SIEVERS

Ei guruksi vaan kumppaniksi!

Olen toiminut jonkinlaisena hen- gellisenä ohjaajana, Kumppanina, nyt joitakin vuosia. En oikein it- sekään tiedä miksi ja millä perusteella mi- nun harteilleni on tällainen mantteli ase- tettu, hengellistä ohjausta kysyviä on vain jostain syystä alkanut ilmaantua. Matka- kumppanina toimiminen on hyvin etuo- keutettu positio ja ihmisiä kuunnellessani herää monesti ihmetys siitä, kuinka Juma- la meidän kaikkien kanssa toimii ja kuin- ka henkilökohtaista ja omia ominaisuuksi- amme kunnioittavaa tämä Jumalan ohjaus on. Tarinat ovat niin erilaisia ja kuitenkin niin samanlaisia. Tämä tarinoiden kuun- telu herättää minussa voimakasta kiitollis- uutta ja todennäköisesti vie myös minua omalta osaltaan lähemmäs Jumalaa ja sa- malla muita ihmisiä.

Käsitykseni mukaan ihmisen päästessä jol- lain tavalla lähemmäs Jumalaa hänestä tu- lee vapaampi ja ”avarampi”. On tilaa ajatel- la ja tuntea monenlaista sekä sisä- että ul- kopuoleltaan. Uhan ja pelon tunteet piene- nevät. Jumalan rakkaus ja hyvyys tuntuu niin varmalta, ettei tarvitse enää hätäillä tai varautua toisten ihmisten tai erilaisten asioiden muodostamien uhkien takia. Ih- minen alkaa elää enemmän tässä hetkes- sä ja niillä varustuksilla ja eväillä joita täl- lä hetkellä hänellä käytössään on. Hengel- linen matkakumppani auttaa ihmistä hä- nen etsiessään tätä tietä läheisempään yh- teyteen Jumalan luo.

Kumppani tutkii henkilön kanssa tämän rukous- ja muutakin elämää, erityisesti tietenkin sen spirituaalisen ulottuvuuden kautta. Sellaisen ulottuvuuden kautta, et- tä Jumala on ja toimii tässä maailmassa ja meissä ihmisissä kaiken aikaa. Myös niihin voimiin kiinnitetään huomiota, jotka vie- vät pois päin Jumalasta.

Kumppanina toimiessa minua usein ihme- tyttää se, että minulta toivotaan ”guruna” toimimista, sellaista toisen puolesta tietä- mistä, jota ei ole mahdollista ihmisvoimin toteuttaa. Vaeltaja haluaisi, että minä tie- täisin, miten hänen tulisi elää tai mikä on oikea ja väärä toimintatapa eri tilanteissa. Sellaista ohjeiden tai neuvojen antamista toivotaan ja halutaan paljon. Se on myös jonkinlaista ”viisaiden” ihmisten hake- mista ja heidän opetukseensa tai heihin it- seensä ”kiinni” jäämistä. Näin ei enää etsi- täkään tietä läheisempään Jumalan tunte- miseen vaan pysähdytään matkalla tähän ihmiseen ja hänen opetuksiinsa.

Gurun rooliin hyppääminen voi toisaal- ta olla Kumppanille hyvinkin tyydyttävää, ja hänen itsetuntoaan hivelevää. Siten hen- gellisten ohjaajien tulisi olla myös hyvin paljon varuillaan siitä, minkälaisia henkiä ja voimia heissä itsessään liikkuu, kun he työtään Kumppaneina tekevät. Mitä ja ketä varten tätä kumppanuutta tämän Vaeltajan kanssa toteutan?

Hengelliset opettajat ja hengelliset isät ja äidit ovat tietysti meille kaikille tärkeitä. Samoin elämässä, kaikkien elämässä, on vaihteita, jolloin ei selviä eteenpäin yksin, ilman matkakumppaneita. Monenlaista matkakumppanuutta ja eritasoista ohjausta me kaikki myös kohtaamme arkipäiväsäämmme, eikä se ole sinänsä mitään sellaista, josta pitäisi päästä irti. On kuitenkin hyvinkin merkityksellistä se, suuntaammeko sekä Vaeltajina että Kumppaneina katseemme ja odotuksemme Jumalaan vai ihmisiin. Ladatessamme isoja odotuksia ja

toiveita ihmisiin, myös petymme heihin tai heidän antiinsa ajan kanssa miltei aina. Matkakumppanuus on myös Kumppanin puolelta vapautta ja valmiutta antaa toisen kasvaa ja lähteä omille ”lennoilleen” sitten kun aika on kypsä. Se on samanlaista kuin tehtävämme vanhempina ja tehtävämme terapeutteina. Emme tee työtämme itseämme varten, vaan toisen kasvua varten.

*Kirjoittaja on Ukinrannassa asuva
Sinapinsiemen ry:n jäsen
ja hengellinen ohjaaja.*

Kustantaja Sinapinsiemen, hinta 15 €

Peppi Sievers (psykiatri, psykoterapeutti, psykoanalytikko ja pappi) on kirjoittanut hyvin käytännönläheisen opaskirjan ignatianisista retriiteistä ja rukouselämästä. Tätä Suomessa jo suosituksi tullutta retriitikäytäntöä Sievers valaisee sekä historian valossa että harjoitusten avulla.

Kirja on tervetullut opas kaikille, jotka jo ovat saaneet kulkea Vaeltajana tai Kumppanina Ignatius Loyolan hengellisten harjoitusten syvälle Raamattuun ohjaamalla matkalla. Kirja sopii myös hitaasti luettuna ja nautiskellen lukijan oman hengellisen matkan oppaaksi. Kirjan kolme liitettä antaa lisää pohdittavaa ja koettavaa lukijalleen.

Vaikka kirjassa on paljon tietoa, ohjausta ja viisautta, sen salaisuus rukouksen oikeana oppimisen tienä on nöyryydessä. ”Ota pienen lapsen asenne – ei aikuisen, joka tietää asioita – vaan lapsen, joka vielä opettelee asioita ensimmäistä kertaa.”

MIETISKELTÄVÄKSI Lk 24:13–32

Samana päivänä oli kaksi opetustalasta menossa Emmaus-nimiseen kylään, jonne on Jerusalemissa noin kahden tunnin kävelymatka. He keskustelivat kaikesta siitä, mitä oli tapahtunut.

Heidän siinä puhellessaan ja pohdiskellessaan Jeesus itse liittyi heidän seuraansa ja kulki heidän kanssaan. He eivät kuitenkaan tunteneet häntä, sillä heidän silmänsä olivat kuin soikaistut.

Jeesus kysyi heiltä: ”Mistä te oikein keskustellette, matkamiehet?” He pysähtyivät murheellisina, ja toinen heistä, Kleopas nimeltään, vastasi: ”Taidat olla Jerusalemissa ainoa muukalainen, joka ei tiedä, mitä siellä on näinä päivinä tapahtunut.”

”Mitä te tarkoittatte?” Jeesus kysyi. He vastasivat: ”Sitä, mitä tapahtui Jeesus Nasarettilaiselle. Se mies oli tosi profeetta, voimallinen sanoissa ja teoissa, sekä Jumalan että kaiken kansan edessä. Meidän ylipappimme ja hallitusmiehemme luovuttivat hänet tuomittavaksi kuolemaan ja ristiinnaulitsivat hänet. Me kuitenkin olimme eläneet siinä toivossa, että hän olisi se, joka lunastaa Israelin. Eikä siinä kaikki. Tänään on jo kolmas päivä siitä kun se tapahtui, ja nyt ovat muutamat naiset meidän joukostamme saattaneet meidät kerta kaikkiaan hämmennyksiin. He kävivät varhain aamulla hau-

dalla mutta eivät löytäneet hänen ruumistaan. Sieltä tultuaan he lisäksi kertoivat nähneensä näyn: enkeleitä, jotka sanoivat, että Jeesus elää. Muutama meistä menivät silloin haudalle ja totesivat, että asia oli niin kuin naiset olivat sanoneet. Jeesusta he eivät nähneet.”

Silloin Jeesus sanoi heille: ”Voi teitä ymmärtämättömiä! Noinko hitaita te olette uskomaan kaikkea sitä, mitä profeetat ovat puhuneet? Juuri niinhän Messiaan piti kärsiä ja sitten mennä kirkkauteensa.” Ja hän selitti heille Mooseksesta ja kaikista profeetoista alkaen, mitä hänestä oli kaikissa kirjoituksissa sanottu.

He olivat jo saapumassa kylään, jonne olivat menossa. Jeesus oli jatkavinaan matkaansa, mutta he estivät häntä lähtemästä ja sanoivat: ”Jää meidän luoksemme. Päivä on jo kääntymässä iltaan.” Niin hän meni sisään ja jäi heidän luokseen.

Kun hän sitten aterioi heidän kanssaan, hän otti leivän, kiitti Jumalaa, mursi leivän ja antoi sen heille. Silloin heidän silmänsä aukenivat ja he tunsivat hänet. Mutta samassa hän jo oli poissa heidän näkyvistään.

He sanoivat toisilleen: ”Eikö sydämemme hehkunut innosta, kun hän kulkiessamme puhui meille ja opetti meitä ymmärtämään kirjoitukset?”

Hengellisestä ohjauksesta matkailukeskuksessa

Marian kappeli sijaitsee suositun Levi-tunturin juurella ja ympäri vuoden ja vuorokauden elämää sykkivän matkailukeskuksen sydämessä Kittilässä. Kappeli on saanut nimensä luonnollisesti Jeesuksen äidiltä, mutta myös köyhältä tunturisaamelaiselta kansannaiselta Maria Clementsdotterilta, joka toimi hengellisenä opastajana ahdistuneelle Lars Levi Laestadiukselle. Nimensä puolesta Marian kappelin voi hyvin vaalia hengellisen ohjauksen perintöä vielä tällä vuosituhanella.

Marian kappelissa toimii säännöllisesti viikkomessut keskiviikkoisin sekä muita tilaisuuksia ja konsertteja. Harvakseltaan siellä kastetaan matkalla olevien lapsia ja se on myös monien ”hääpakolaisten” rauhallinen vihkipaikka. Kappelissa on myös siunattu muutama paikkakuntalainen viimeiselle matkalle. Kappeli on päivittäin avoinna klo 11–15 vapaaehtoisten päivystäjien turvin hiljentymistä ja tutustumista varten. Monet matkailijat ovat löytäneet itselleen oivallisen kuuntelijan kappelin päivystäjistä.

Tänä talvena järjestämme Marian kappelissa hengellistä ohjausta igna-

tiaanista ohjausperinnettä soveltaen. Viikoilla 9, 10 ja 11, maanantaista perjantaihin vietämme lomaretriittejä. Ne tarjoavat ”kimppakyytiä”, matkakumppanuutta rukouksen maailmaan myös heille, joilla ei ole mahdollisuutta osallistua koko vii-

kon ajan lomaretriittiin. Rukoushetken voi osallistua vaikka vain kerran. Aamu- ja iltapäivisin pidettävät ehtoollis- ja rukoushetket ovat kaikille avoimia. He jotka haluavat päivittäisen ohjauksen, heille varataan aika ja ohjaaja sitä varten.

Lomaretriittiä varten varataan kappelin lehterille mahdollisuus levähtämiseen. Sakastin pikkukeittiössä voi syödä eväitä. Jokainen voi valita majoittajansa ja ateriansa mahdollisuuksiensa mukaan. Ignatiaaniset retiriitinohjaajat Eija Varin-Toppari, Sisko Laitinen, Aija Kaartinen ja Meri Tirroniemi vastaavat kappelissa tapahtuvista ohjauskeskusteluista ja muusta hiljaisuuden viljelystä. Jos lomaretriitit saavat jatkoa, niin myöhemmin saattaisi olla tarvetta myös muilla kielillä tapahtuvalle rukouselämälle. Levin ympäristö on hyvin kansainvälinen tunturikeskus.

Lomaretriitti on sukua eteläisessä Suomessa jo tunnetuiksi tulleeille arkiretriiteille. Sellainen vain tuodaan sinne, missä monet ihmiset ovat vapaa-ajallaan. Voi olla että toinen puolisoista haluaa vain hiihtää tai lasketella ja toinen kaipaa hengellistä syventymistä. Silloin se on mahdollista yhteisen loman aikana. Lomalla voi olla enemmän tilaa hengellisten kysymysten pohdiskelulle.

Lomaretriitillä on juurensa myös Sinapinsiemenen ”yhteisöllisessä hengellisessä ohjauksessa”. Siinä että esimerkiksi Morbackassa on vaalittu kaikille avointa yhteistä rukoushetkiperinnettä sekä useiden vuosien ajan talkooporukoilla on menty monille kirkkopäiville ja pystytetty kirkkojen ja seurakuntakeskusten tiloihin Hiljaisuuden keitaita. Kotoisasti on oltu yhdessä, vietetty rukoushetkiä ja jaettu elämää.

Retriiteistä on totuttu maksamaan majoituksesta ja kaikesta muusta siihen liittyvästä. Ratkaistava asia lomaretriittien kohdalla on se, kuka korvaa ohjaajien kulut, mikä on kohtuullista, kun niitä tulee. Jos ihminen haluaa hengellistä ohjausta, opastusta siihen, että löytää itsessään olevan hengellisen elämän, niin pitääkö siitä maksaa erikseen, eikö sen pitäisi olla itsestään selvää, että se on kirkon perustyötä?

Kirjoittaja on Kittilän seurakuntapastori, jonka työhön osataan kuulua Marian kappelilla tapahtuva toiminta.

Miten löytää hengellistä ohjausta?

Jo koulutyttönä pohdiskelin elämän tarkoitusta ja sitä, miten elämä tulisi elää, mikä on minun tehtäväni tässä elämässä. Rovaniemelle muutin 31 vuotta sitten ja jo sitä ennen olin Etelä-Suomessa asuessani kiinnostunut henkisistä ja hengellisistä asioista. Aikoinaan oma hengellinen tieni on johtanut tutustumaan myös antroposofiaan, tiibetinbuddhalaisuuteen ja Amma-liikkeeseen. Palasin suorittamisen maailmasta taas kristinuskon tielle. Isä meidän rukous on varmaan tietämättäni pelastanut minut useista hengellisen vaaran paikoista taivaltaessani muilla kuin kristinuskon teillä. Tuo rukous kulki aina mukani.

Olen retriittien suurkuluttaja, Vivamon kummi ja kurssien kävijä, Heponiemen tuttu, Ekumeenisten Karmeliittojen ystävät ry:n jäsen, Valamon vierailija, Taizén-kävijä, Tuomasmessulainen jne jne. Hengellisiä virikkeitä on tullut tuutin täydeltä. Jo pitkään on ollut valinnan varaa runsain mitoin. Hyvä että on hengellisiä virikkeitä, mutta vaarana on itselle mieluisan uskonmaiseman rakentaminen, luulo siitä että omat mieltymykset ovat Jumalan johdatusta.

Mikä on juuri minulle hyväksi? Jumala on luonut minut omaksi ainutkertaisuudekseni - naapurin ohjeet eivät sovi minulle.

Kaksi ohjaustapahtumaa nousee mieleeni ylitse muiden. Vuonna 2006 sain osallistua Pirkko Lehtiön ohjaamaan viikon pituiseen ignatiaaniseen retriittiin Muonion Kelokairassa. Tutkittavat Raamatun tekstit alkoivat elää aivan omalla tavallaan, koskettavasti, hiljentyvässä sisikunnassani. Jotakin eläytyvästä raamatunlukemisesta jäi pysyvästi mieleeni. Alkupäivien levottomuuden jälkeen samat teemat ja ongelmat toistuivat ajattelussani. On suuri etuoikeus että sain keskustella ohjaajan kanssa näistä yhä uudelleen mieleni valtaavista ajatuksista. Ohjaaja myös luotsasi syvempään itsetutkisteluun eikä antanut varmoja vastauksia. Päivien kulku oli verkkainen ja retriitin alussa sovittu: ruokailut, yhteiset hartaudet virittäytymiseen, mietiskely- ja kirjoitusosuudet, päivittäiset keskustelut ohjaajan kanssa, riittävän pitkä lepo yöllä. Ympäristön kauneudella ja puhtaudella oli oma osuutensa, se puhutteli ja värit, tuoksutkin olivat voimakkaammat ja kirkkaammat kuin tavallisessa arkielämässä.

Toinen ohjaustapahtuma, kahdeksan viikon kotiretriitti oli vuosi ignatiaanisen retriitin jälkeen, loppuvuonna 2007. Retriitti sijoittui tavanomaisen pakkotahti-

sen työrupeamani lomaan. Ohjaajani ja kanssakulkijani tässä retriitissä oli seurakuntamme sairaalasielunhoitaja. Hänen työhuoneensa on aivan kotini läheisyydessä, joten oli helppoa järjestää tapaamiset alkamaan ennen työpäivääni. Alussa sovimme tapaamiset pääsääntöisesti kerran viikossa tapahtuviksi. Kullekin päivälle oli omat raamatuntekstinsä. Sain tuoda yhteiseen keskusteluun juuri ne ajatukset, mitä tekstistä suoraan tai epäsuorasti kumpusi mieleeni. Ajankaske oli sopivan pitkä, noin kaksi kuukautta. Työelämän tulostavoitteet ja mitarit olivat koko ajan läsnä elämässäni, samoin kohtaamiset asiakkaiden ja ystävien kanssa. Raamatun lukuelämykset olivat tässäkin retriitissä voimakkaita, ne antoivat näkökulmaa oman arkeni reaktioihin. Tekstit olivat myös erityisen viisaasti valittuja ajatellen Ristin tien kulkemista, armoa ja ihmisen osaa. Sovimme, että retriitti toistettaisiin jonkin ajan kuluttua pidemmällä aikavälillä ja harvemmillä tapaamisilla. Ohjaajan muuttunut työtilanne ei vielä ole mahdollistanut tätä.

Vuoden 2007 jälkeen käytin hyväkseni kaikki retriittien henkilökohtaiset keskustelutilaisuudet hengellisenä ohjauksena. Valamon Progoff-päiväkirjamenetelmän kurssille ja luovaan kirjoittamiseen osallistuin kesällä 2008. Seuraavina kesinä viime kesään saakka olin Vivamon kesäkurseilla. Lokakuussa 2009 olin Vivamon 6-päiväisellä Rikotusta eheä -kurssilla. Olen yhä edelleenkin hämmästyntynyt siitä, miten eheyttävä vaikutus tällä kurssilla oli. Me ryhmäläiset olimme intuitiivisten ohjaajiemme (kaksi ryhmää kohti) kanssa toistemme kuuntelijoita ja kysymysten asettajia. Uskon, että ryhmädynamiikan lisäksi myös Pyhä Henki

JUHANI VEIKKOLA

teki ohjaustyötään meissä. Oli mahdollisuus muuttaa käsitystä omasta itsestäni ja myös muista ihmisistä rakkauden ympäröimänä.

Vuoden 2009 loppusyksystä toukokuuhun 2010 minä ja muut Hiljaisuuden ystävät täällä Rovaniemellä ehdotimme lyhyttä rukoushiljaisuuden hetkeä (noin puoli tuntia) viikoittain. Retriittiohjaajan koulutuksen suorittanut pappimme osoitettiin tähän toimintaan. Hiljaisuuden hetket alkoivat perjantaisin klo 18. Näiden hetkien rakenne oli lyhyt rukous alkuun, Raamatun teksti, varttitunnin hiljaisuus ja lyhyt rukous loppuksi. Tässäkin ryhmässä oli tunne Parantavasta Kädestä päällämme. Menin aina ryhmään hermot riekaleina työviikon päätteeksi ja lähdin kotia kohti tyyntyneenä!

Pyysimme jatkoa tähän toimintaan syksyllä, mutta jatkoa ei tullut. Hiljaisuuspappimme valittiin jokivarteen papiksi eikä hän enää voinut jatkaa hiljaisuuden hetkiä. Laitoimme viestiä useaan otteeseen seurakuntaan toiminnan jatkamisesta, mutta niin ei tapahtunut. Tätä toimintaa ei meillä haluta kehittää. Seurakuntamme toiminta on muuten todella monipuolista, mutta siihen ei sovi hiljaisuuden viikoittainen viljely.

Minä ja kaksi ryhmän muuta naista olemme pitäneet kodeissamme Hiljaisuuden hetkiä kunkin valmistellessa oman osuutensa hetkien sisällöksi. Pidän hiljaisuutta yhtenä hengellisen ohjauksen muotona. Kunnioitan hiljaisuutta juuri siksi, että se on vapaa toisen henkilön antamasta ohjauksesta, kompassina on rukous ja Raamatun sana.

Tarvitaan sekä henkilökohtaista ohjausta että hiljaisuuden ohjausta. Seurakunnan tulee luoda näihin mahdollisuudet. Nykyisin on paljon ihmisiä, jotka joutuvat satsaamaan puhumiseen ja vuorovaikutukseen koko työpäivänsä. He eivät jaksa osallistua toimintoihin, joissa oma ilmaisu on tärkeällä sijalla. Seurakunnan tulee retiittiohjaajiksi valmistuneitten työntekijöittensä työajassa ottaa huomioon hiljaisuuden viljelyn tarve.

En tiedä mistä tulevaisuudessa löydän hengellistä ohjausta. Jumala tietää sen. Hän on luvannut antaa kaiken mitä rukouksessa uskoen anon häneltä. Voi olla että se, mikä minusta nyt näyttää resuiselta tilkkutäkiltä näkyikin Jumalan silmiin harmoniselta teokselta.

*Kirjoittaja on eläkkeellä oleva
rovaniemeläinen valtion virkamies
ja Sinapinsiemenen jäsen.*

Sinapinsiemen ry:n kevätseminaari ja vuosikokous

Lauantaina 14.4.2012 klo 15.00–19.30

Pakilan Hyvän paimenen kirkolla, Palosuontie 1, Helsinki.

Ohjelma:

- 15.00 Kummilapsityötä Intiassa. Mitkä ovat Luoteis-Intian syrjäytyneiden kansanosien lasten mahdollisuudet koulunkäyntiin ja ihmisarvoiseen elämään? Jesuiittaisä Cedric Prakash Intiasta. Puhe tulkataan suomeksi.
- 16.30 Keittoa ja kahvia (vapaaehtoinen maksu Sinapinsiemen ry:lle)
- 17.15 Yhdistyksen sääntömääräinen kevätkokous
- 19.00 Hiljaisuuden rukoushetki, taizé-lauluja

Hyvän paimenen kirkolle Pakilaan pääsee Helsingin rautatientorilta linja-autolla nro 67. Matka-aika on noin 20 minuuttia. Pois jäädään Halkosuontien pysäkillä, josta kävelymatkaa kirkolle on noin 300 metriä. Kirkon edustalla on myös pysäköintitilaa autoille.

Ilmoittautuminen ruokailun vuoksi tiistaihin 10.4. mennessä Sinapinsiemen ry:n sihteeri Timo Ruotsalaiselle sihteeri@sinapinsiemen.fi p. 050-571 3223.

KOKOUSHUTSU

Sinapinsiemen ry:n jäsenet kutsutaan sääntömääräiseen vuosikokoukseen 14.4.2012 klo 17.15 Pakilan Hyvän paimenen kirkolle, Palosuontie 1, Helsinki.

Käsiteltävinä sääntömääräiset asiat:

- Hallituksen laatima toimintakertomus vuodelta 2011
- Hallituksen laatima tilinpäätös vuodelta 2011
- Tilinpäätöksen vahvistaminen ja vastuuvapauden myöntäminen hallitukselle
- Ukinrannan uusien vastuunkantajien esittely

Leena Kairavuo

Sinapinsiemen ry:n hallituksen puheenjohtaja

Sinapinsiemenen kustantamia kirjoja kirjakaupastamme:

Hiljaisuuden rukouksia
– Rukouksia St Davids Gårdenista
Anna-Maija Raittilan käännö 12 €

Martin Lönnebo:
SIELU – Sielun pieni kuntokirja
20 € (rukoushelmien kanssa 25 €)

Paaston ajaksi suosittelemme:

Anna-Maija Raittila:
Ristin tien äärellä (vanha painos) 6 €

Jean Vanier: Murrettu Ruumis
10 €

Tilaukset verkkokaupasta: <http://www.sinapinsiemen.fi/tuotteet.html>
tai sähköpostilla: ukinranta@sinapinsiemen.fi

Cedric Prakash Suomeen pääsiäisen jälkeen

Kummilapsitoiminnan 1970-luvulla Luoteis-Intiassa käynnistänyt jesuiittaisä Cedric Prakash on tulossa käymään maassamme ja toivoo voivansa tavata mahdollisimman paljon ESP:n tukijoita ja luonnollisesti myös niitä, jotka pohtivat toimintaan liittymistä. Hänen tulopäivänsä on vielä avoin, mutta todennäköisesti hän saapuu heti pääsiäisyhien jälkeen. Sinapinsiemenen nettisivuille ilmestyynee tarkempaa tietoa hänen tulostaan ja matkoistaan.

Tässä hänen alustava aikataulunsa:
10.–13.4. **Tampere, Lapua ja Seinäjoki**
14.–16.4. **Helsinki**
16.4. alkavalla viikolla mahdollisesti **Oulu**

Jos olet halukas tapaamaan ja majoittamaan häntä, tiedoksesi, että olemme aina jakaneet kustannukset siten, että kutsuja maksaa majoittumisesta (Cedric toivoo aina kotimajoitusta!) aiheutuvat kulut ja hankkii hänelle juna- tai bussilipun seuraavaan paikkaan.

Jos mielessäsi on kysyttävää, ota meihin yhteyttä joko s-postitse (peurat@kolumbus.fi) tai puhelimella. Mikko (0400-345890) ja Raija (050-9180581) Peura

TAIZÉ HELSINKI 2012 -tapahtumaa valmistellaan jo kuumeisesti

Olemme viimeisen vuoden aikana ahkeroineet koko ajan suurevalta vapaaehtoisporukalla Helsingin tulevan Taizé-tapaamisen suunnittelun parissa. Hienoja hetkiä on riittänyt, samoin turhautumisia ja epätoivon tunteita. Suurimman osan ajasta mielen on kuitenkin täyttänyt ilo ja innostus tulevasta.

Veljen vierailu syyskuussa oli oikein onnistunut. Pari viikkoa kestänyt visiitti sisälsi tapaamisia piispojen ja kirkon työntekijöiden kanssa, tehetkiä vapaaehtoisten parissa, tutustumista suomalaiseen kulttuuriin ja tapoihin (olennaisena osana saunominen ja kalastus) sekä tietysti tulevan Helsingin tapahtuman ideoimista. Veli Stephen tykästyti Tuomiokirkon kryptaan, ja totesi, että sopivalla oranssilla valaistuksella Tuomiokirkkostakin saadaan riittävän ”taizemäinen”. Veli Norbertkin tuntui selvinneen ensimmäisestä Suomen-vierailustaan traumoitta. Molemmat veljet pääsivät tapaamaan Anna-Maija Raittilaa, mikä oli kaikin puolin ilahduttavaa. Anna-Maija kertoi muistoja ensimmäisestä Taizén-matkastaan, Stephen välitti terveisiä veljiltä ja lopuksi laulettiin Taizé-laulu *Laudate omnes gentes*.

Berliinin uudenvuoden tapaaminen ei myöskään ollut meille siellä olleille vain lomailua. Tapasimme Suomessa nyt vierailulla olevat vapaaehtoiset ja tietysti myös Suomi-veljemme. Levitimme parhaamme

mukaan sanomaa tulevasta myös kansainvälisille ystävillemme, ja vastaanotto oli ilahduttavan positiivista. Saamme todennäköisesti vieraaksemme syyskuussa ainakin saksalaisia, venäläisiä, pohjoismaalaisia ja liettualaisia ystäviä.

Ilosanomaa syyskuun viimeisen viikonlopun Taizé Helsinki 2012 -tapahtumasta voi myös levittää lähipiirissään, erityisesti jos tuntee nuoria ja nuoria aikuisia. Ottamalla yhteyttä valmistelujoukkoihimme voi saada materiaalia ja vapaaehtoisia käytettäväksi seurakunta- ja nuorteniltavierailuja varten.

Erityistoive Sinulle, joka asut tai tunnet ihmisiä jotka asuvat pääkaupunkiseudulla! Tarvitsemme apuasi. Erityisesti jos asut Helsingissä ja lattiallasi on vähintään kaksi neliometriä tyhjää tilaa. Haluaisimme nimittäin majoittaa mahdollisimman monta tapahtuman osallistujaa ihmisten koteihin viikonlopuksi 28.-30.9.2012. Tärkeintä on avoin mieli, ei hieno ja iso talo. Taizén tyyliin yksinkertainen lattiamajoitus riittää, vieraat tuovat mukanaan makuualustan ja makuupussin.

Paras tapa ottaa yhteyttä tai kysyä kysymyksiä on tällä hetkellä sähköpostiosoite taizehelsinki2012@gmail.com. Nettisivut ovat valmistumassa, samoin tarkempi majoitusinfo. Nyt on myös hyvä aika kertoa tapahtumasta omassa seurakunnassa ja ys-

täväpiirissä. Olemme valmistaneet ja painattaneet esitteitä, joissa on tarpeellista informaatiota tapahtumasta. Näitä esitteitä voi tilata meiltä yllä mainitusta sähköpostiosoitteesta.

Jos olet kiinnostunut toimimaan vapaaehtoistehtävissä tapahtuman aikana, ilmian-

na itsesi! Tapahtuma luodaan vapaaehtoisvoimin yhdessä tekemällä. Tervetuloa osallistumaan, ideoimaan ja löytämään kristittyjen yhteyttä!

KRISTIINA KALLINEN
(JA MUU TAIZÉ HELSINKI 2012 -TYÖRYHMÄ)

ENSI
KERTAA
SUOMESSA!
Taizén
ALUEELLINEN TAPAAMINEN
Helsingissä 28 - 30.9.2012
Helsinkiin kokoontuu Taizé-liikkeen
ja ekumenian hengessä satoja
nuoria Suomesta, Pohjoismaista,
Venäjältä ja Baltiasta.

<http://taizehelsinki2012.wordpress.com/> yhteyskerho: taura.hytti@gmail.com

Taizé
HELSINKI
EKSISTENSIÖN KÄSITTEELLÄ KÄSITTEELLÄ
28-30 | 9 | 2012

Ukinrannan kuulumisia

Tammikuu meni meillä täällä nopeasti. Nuorten aikuisten pyhiinvaellus oli viimeisenä viikonloppuna. Kovin monta joutui perumaan tulonsa, mutta tusinan verran kuitenkin meitä oli jakamassa keittoa ja pizzaa, saunan lämpöä ja ennen kaikkea ajatuksia, joita Berliinissä julkaistu Taizén kirje herätti. Veli Aloisin heittänyt ajatus ”Mitä on uusi solidaarisuus?” laitto meitä keskustelemaan vilkkaasti. Joukossa oli neljä aivan uutta, sanoisinko etsijää. Se teki hyvää meille kaikille.

Kokoontumisen jälkeen oli täällä Sinapinsiemenen uuden hallituksen ensimmäinen kokous. Soili, Liisa ja Satu-Elina ovat uusia hallituksen jäseniä. Kokouksesta on hyvä poimia tähän muutama tärkeä ilmoitustasia:

Tämän jäsenlehden mukana tulee myös jäsenmaksukirje. Toivottavasti sihteerivältyy nyt ikävältä karhukirjeruljanssilta.

Sinapinsiemenen kevätkokous ja siihen liittyvä seminaari on Pakilan Hyvän Paimenen kirkolla 14.4. Mukana on mm. isä Cedric Intiasta, joka ennen sitä ja sen jälkeen haluaa kierrellä kouluilla ja muissakin paikoissa kertomassa kummilapsityöstä Intian Gujaratissa. Matti Kristola on kummisihteerimme ja Mikko ja Raija Peura muuten isännöivät vierastamme.

Ainakin Tampereen, Helsingin ja mahdollisesti Lapuan seutu saa vieraakseen tämän ihanan jesuiittaisän, joka on jo vuosia kouluttanut mm. suomalaisten kummien tuen avulla kastittomia, köyhiä lapsia.

Syyskuussa on Taizen organisoima tapahtuma Helsingissä. Suomessa Kristiina, Topi ja Laura ja Mika näkevät jo nyt paljon vaivaa mm. etsien isäntäperheitä Helsingistä nuorille vieraille. Tästä on lisää tietoa toisaalla tässä lehdessä.

Eniten mullistusta meidän kannaltamme täällä Ukinrannassa aiheuttaa se tosi-seikka, että olemme Olkin kanssa siirtämässä vastuuta koko Ukinrannasta kesäkuun alusta toisille vastuun kantajille. Jos Jumala suo, me lähdemme takaisin Afrikan heinäkuussa, nyt Malawiin ja kahdeksi vuodeksi. Viimeistään huhtikuun kevätkokouksessa uudet vastuunkantajat esittäytyvät. Paljon rukousta ja tukea tarvitsemme kaikki tähän siirtoon. Kokouksessa tuntui hyvältä jutella ja todeta, että nyt on vaihdon aika.

Pakkanen napsahtelee puutalon nurkissa, pesukone pyörittää vieraiden jättämiä lakanoita ja tahriintuneita pöytäliinoja. Muuten on hiljaista. Ketään ei ole talkoolaisena Liisan lähdettyä perjantaina kotiin. Minun oma esikoiseni lapsineen lähtivät tänään Uuteen Seelantiin. Matka kestää kaksi vuorokautta. He olivat tulleet äitini hautajaisiin.

”Herra tulee tiellä vastaan, koskaan ei hylkää lastaan. Herra antaa meihin uuden voiman, antaa uuden voiman”. Jotain tämän tapaista on uusi käänös El signora tiristora-laulusta. Sitä hyräilen nykyisin.

Ukinrannan retriitti- ja toimintakalenteri 2012

Sinapinsiemenen Tulisija Ukinrannassa

Ruutanantie 10, 36200 Kangasala
045 266 0570 (varmimmin ti–pe klo 10–11),
ukinranta@sinapinsiemen.fi

Kaikkiin tilaisuuksiin ilmoittaudutaan Ukinrantaan viim. kaksi viikkoa ennen tapahtumaa.

1. HILJAISUUDEN RETRIITIT

26.–28.10. Hiljaisuuden retriitti Ukinrannassa
(pe–su) *Leena ja Jarmo Rautiainen*
Hinta 100 e, omin lakanoin

2. MUU HILJAISUUDEN VIILJELY

3.–4.3 ”Rukoile ja tee työtä, että Jumalan valtakunta toteutuu”
(la–su) Grandchamp-yhteisöviikonloppu
Hinta 60 e, omin lakanoin

5.–8.4. Pääsiäisen vietto Ukinrannassa
(to–su) Hinta 120 e, omin lakanoin.

19.–20.5. Kevättalkoot. Ora et labora. Kutsutaan mukaan myös Taizé-nuoria.
(la–su) Hinta 10 e / vrk omin lakanoin.

Ukinrannan MYSTIKKO-SARJA
Viikonlopun hinta 90 e omin lakanoin, lauantai 50 e.

18.–19.2. Ristin Pyhä Teresa (Edith Stein)
(la–su) *Heidi Tuorila-Kahnpää*

17.–18.3. Reuillyn yhteisön perustaja sisar Caroline Malvesin
(la–su) *Sisar Helvi Pulla*

28.–29.4. Tuomas Kempiläinen
(la–su) *Yrjö Rosendal*

Ukinrannan hiljaiset luostari-viikonloput keväällä (yhteisön omaa hiljentymistä varten) **13.–15.1, 10.–12.2, 9.–11.3, 20.–22.4. ja 11.–13.5.**

Sinapinsiemen ry

Sinapinsiemen ry on vuonna 1979 perustettu kristillinen järjestö. Sinapinsiemen ry rohkaisee etsimään Raamattuun pohjautuvaa kristillistä elämäntapaa, jossa on tilaa rukoukselle, vuorovaikutukselle ja yhteisöllisyyden kautta toteutuvalla lähimmäisenrakkaudella. Tähän elämäntapaan liittyvät myös luomakunnan kunnioittaminen ja ekumenia. Näiden arvojen kautta ja kolmiyhteiseen Jumalaan sitoutuen Sinapinsiemen ry tarjoaa vaihtoehdon yhteiskunnassamme ilmenevälle koulutus- ja kilpailukeskeiselle elämäntavalle. Sinapinsiemen ry toimii myös yhteydenpitäjänä niiden suomalaisten kesken, jotka ovat saaneet vaikutteita ranskalaisesta Taizén ekumeenisesta luostariyhteisöstä.

Ukinranta

Ukinranta on Sinapinsiemen ry:n ”tulisija”, yhdistyksen ja sen jäsenten koti. Se sijaitsee Kangasalan keskustassa, vajaa 20 km Tampe-reelta. Tässä Suomen Lähetysseuran omistamassa talossa vaalitaan Kaarinassa 25 vuotta toimineen Morbackan yhteisön henkeä. Hengellisessä elämässämme olemme saaneet vaikutteita Taizén ekumeeniselta yhteisöltä sekä fransiskaanisesta elämäntavasta.

Sinapinsiemenin hallitus määritteli kokouksessaan 17.9.2009 Ukinrannalle neljä ajatusta toimintaideaksi.

- 1) Luostarielämään perustuvat säännölliset rukoushetket
- 2) Avoimuus yhteiselämälle
- 3) Ekologisen elämäntavan edistäminen ja vaaliminen ja 4) Ukinranta on Sinapinsiemen ry:n tulisija levolle, yhteydelle ja hiljaisuudelle.

Kansainvälinen toiminta

Sinapinsiemen ry hoitaa Suomessa kummilapsitoimintaa yhteistyössä Intian

Gujaratissa toimivan Education Sponsorship Programmen kanssa. Kummina voi tukea sikkäläisen alkuperäisväestön eli Adivasiens lapsia saamaan koulutusta järjestön ylläpitämässä sisäoppilaitoksissa. Kummilapsen koulutuskustannukset ovat 200 euroa vuodessa.

Sinapinsiemen ry on tukenut stipendein joitakin kehitysmaiden köyhiä opiskelijoita myös korkeakouluopinnoissa. Tämänhetkinen stipendiaatti on Intian Manipurin osavaltiosta kotoisin oleva Karong Thanghao Kom.

Jäsenetuja

Yhdistyksen jäsenet saavat neljä kertaa vuodessa ilmestyvän Sinapinsiemen-lehden, joka on yhdistyksen keskustelufoorumi.

Lisäksi jäsenet voivat osallistua Ukinrannan toimintaan kauniin Ukkijärven rannalla Kangasalla, missä on mahdollisuus avoimuuden, fransiskaanisesta ilon, huolettomuuden ja hiljaisuuden hetkille sekä yhteisölliseen elämään ja vastuun kantamiseen. Siellä voi myös yhdessä muiden kanssa etsiä yksinkertaista elämäntapaa ja ekologisuutta. Siellä järjestetään retiriitti- ja talkooviikonloppuja. Ukinrannassa on myös Sinapinsiemen ry:n kirjamyymälä.

Yhdistyksessä on noin 400 jäsentä. Morbackan toiminnan loppumisen jälkeen Ukinrannan toiminta etsii yhä uusia toimintamuotoja. Tarvitsemme siihen myös uusien jäsenien tukea ja osallisuutta. Olet tervetullut mukaan toimintaamme.

Sinapinsiemen ry:n jäsenmaksu v. 2011 on 25€, opiskelijat 10€, tili 800017-843759, viite 95442.

Tarkempia tietoja yhdistyksestä saat kotisivuiltamme www.sinapinsiemen.fi sekä

Ukinrannan blogista <http://ukinranta.wordpress.com/>.

Sinapinsiemen

Julkaisija:

Sinapinsiemen ry
(perustettu 1979)

Vastaava toimittaja:

Juhani Veikkola
Kivipadontie 6 C 19
00640 HELSINKI
Puh. 050-556 0083
Sähköp. juhani.veikkola@elisanet.fi

Taitto:

Anne Tervahauta / Kuvitella
www.kuvitella.net

Tilaukset ja

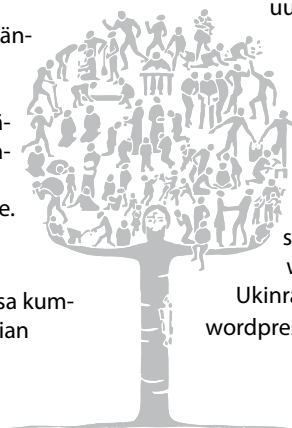
osoitteenmuutokset:

Timo Ruotsalainen
Jäkärilantie 8 C 15
00940 HELSINKI
Sähköp. sihteeri@sinapinsiemen.fi
Puh. 050-571 3223

Lehti ilmestyy neljä kertaa vuodessa. Lehti on yhdistyksen jäsenmaksun maksaneille ilmainen.

Painopaikka:

Kopio Niini Oy, Helsinki 2012
ISSN 1239-5889

Lehden palautusosoite:
Sinapinsiemen ry
Timo Ruotsalainen
Jäkärälantie 8 C 15
00940 HELSINKI

ISSN 1239 5889